

19 mei 2019 (bevestiging ambtsdragers)

HET LEVEN VAN DE GEMEENTE EN HAAR LEIDING

Bijbellezing: Hebreëën 13

De Bijbellezing uit Hebreëën 13 deed mij denken aan een brief met een heel aantal P.S.-jes daaronder. P.s., 'post scriptum' (Latijn) betekent 'naschrift': 'er komt nog even wat achteraan.' Maar vaak is dat niet iets wat vergeten is en wat er nog even achteraan wordt geplakt. Vaak is het juist iets heel belangrijks. *Zo'n P.S. is een retorisch middel om iets te benadrukken, om te zorgen dat iets extra goed onthouden wordt door het als laatste te vermelden.* Nu, op zo'n manier lijkt de schrijver van de Hebreëënbrief af te sluiten met een heel aantal P.S.-jes achter elkaar: al die dingen die hij als laatste schrijft, zijn stuk voor stuk dingen die men echt niet moet vergeten.

Veel van die P.S.-jes van de Hebreëënbrieffschrijver gaan over het gemeentelven en ook gaat een aantal P.S.-jes over de leidinggevendenden in de gemeente. Ik wil met u vanuit Hebreëën 13 dan ook eens naar onze gemeente en naar het werk van de kerkenraadsleden kijken. Wat doen wij eigenlijk zo met elkaar? En wat is de specifieke taak van de kerkenraadsleden hierin? Wat betekent leidinggeven binnen een gemeente eigenlijk?

In het laatste hoofdstuk van de Hebreëënbrief wordt drie keer over de voorgangers gesproken: *⁷Denk aan uw leiders, die het woord van God aan u hebben verkondigd, neem een voorbeeld aan hun geloof en kijk vooral goed hoe hun levenswandel eindigt. ... ¹⁷Gehoorzaam uw leiders en schik u naar hen, want zij waken over uw leven en zullen daarvan ook rekenschap moeten afleggen. Zorg ervoor dat zij hun taak met vreugde kunnen vervullen, zodat ze geen reden tot klagen hebben: dat zou u zeker niet ten goede komen. ... ²⁴Groet al uw leiders...*

Ik weet het niet, maar ik krijg het gevoel dat met die leiders iets mee aan de hand is. Dat er iets rechtgezet moet worden. In ieder geval is het belangrijk om die leiders en hun taken in het juiste perspectief te zien. Maar goed, daar begint de schrijver van de Hebreëënbrief niet mee. Hij begint met een aantal andere P.S.-jes. Even kijken:

¹Houd de onderlinge liefde in stand. De onderlinge liefde, 'filadelfia' in het Grieks, liefde tussen mensen die als broers en zussen aan elkaar gegeven zijn, zonder dat zij ervoor hebben gekozen. Zusterliefde. Broederliefde. ... En ook: *²houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.* Waarschijnlijk geeft de Hebreëënbrieffschrijver deze opdracht tot gastvrijheid, omdat er in die tijd veel christenen rondtrokken om Evangelie te verspreiden en om de gemeente toe te rusten en op te bouwen. Deze rondtrekkende christelijke leraars en zendingelingen waren aangewezen op medebroeders- en zusters die hun kost en inwoning verleenden. De opdracht tot gastvrijheid hoort dus bij de opdracht tot broederliefde, het gaat nu alleen om broeders en zusters van buiten de gemeente die zich met zending en evangelisatie en gemeenteopbouwwerk bezig hielden.

De derde opdracht luidt: *³Bekommer u om de gevangenen alsof u samen met hen gevangen zat, en om de mishandelden als om mensen die net zo'n lichaam hebben als u.* Ook hier gaat het om liefde voor je geestelijke broeders en zusters, nu om je broeders en zusters die vanwege hun geloof gevangen zijn gezet. Je zou misschien zeggen: 'logisch, om hen te bezoeken, want ze horen toch bij je gemeente?' Maar het was heel riskant om dat te doen, want als jij een medebroeder in de gevangenis eten en drinken kwam brengen, dan 'hoorde je' blijkbaar bij die club. Dan was je per definitie ook verdacht. Je liep daarmee de kans om vroeg of laat ook opgepakt te worden'.

En dan nog twee aanwijzingen en dan houd ik even op met de opsomming: *⁴Houd het huwelijk in ere, in alle omstandigheden, en houd het echtelijk bed zuiver, want overspeligen en echtbrekers zal God veroordelen.* En: *⁵Laat uw leven niet beheersen door geldzucht, neem genoeg met wat u hebt.* Houd de liefdesrelaties zuiver. Wees als christen zuiver en behoedzaam op seksueel terrein, laat je niet meenemen door verkeerde verlangens. En laat je ook niet meenemen door materiële verlangens, zoals geld, huis, auto, gadgets en noem maar op. Neem genoeg met wat je hebt. Meet jezelf een eenvoudige levensstijl aan. Besteed niet teveel tijd aan alle materiële zaken.

Als u deze dingen zo hoort hè en u kijkt vanuit Hebreëën 13 als spiegel naar onze gemeente..., wat denkt u? 'Nou, dat is precies onze gemeente. Ik hoor onszelf omschrijven!' Of is er nog wat werk aan de winkel voor ons? ... Blijkbaar zijn dit belangrijke kenmerken van een gemeente van Christus, als ze zo met nadruk in de P.S.-jes worden genoemd. Blijkbaar zijn dit belangrijke lichaamskenmerken van het lichaam Christus: daar is liefde onder elkaar en ziet ontvangt men elkaar als broers en zussen uit Gods hand. Daar helpt men medebroeders en zusters op weg, die in dienst van het Evangelie staan, die afhankelijk zijn van wat hen wordt gegeven nu zij onderweg zijn om in de wijk, of in andere plaatsen en in andere landen het Evangelie door te geven. In zo'n gemeente die het lichaam van Christus is – zo verbonden met haar Heer - draagt men echt elkaars lasten. Daar helpt men broeders en zusters die gevangen zitten in hun situatie, alsof men medegevangene was. Ik kom bij je zitten. Jouw pijn is mijn pijn. Uw verdriet is mijn verdriet. Ik wil een stukje van jouw last meedragen, ook al heeft dat voor mijn eigen leven misschien best wel wat gevolgen. ... En ook is er zorg voor zuivere relaties. Leden van het Lichaam van Christus gaan niet mee met de samenleving waarin alles verseksualiseerd wordt, waarin alles op het gebied van relaties op basis van gevoel en gevoelens gebeurt met alle gevolgen van dien... En nog een kenmerk: een eenvoudige levensstijl van de gemeenteleden. Christenen werken niet hun hele leven voor hun huis en hun vakantie. Nee, zoals de Hebreëënbrieffschrijver later nog een P.S.-je eraan toevoegt: *houd de liefdadigheid en de onderlinge solidariteit in ere, want dat zijn offers waarin God behagen scheidt.* Wordt rijk door te geven. We hebben hier namelijk geen blijvende stad, zo zegt de schrijver ook meerdere keren in zijn brief, ook weer in dit laatste hoofdstuk. Wees verstandig. Maak het jezelf niet te moeilijk. Neem niet al te veel bagage mee onderweg.

Nu, om zo het lichaam van Christus te vormen waarin God wordt geëerd en geprezen en de ander wordt gediend..., om zo als gemeente gevormd te worden en ons te laten vormen, hebben wij *ambtsdragers* van God ontvangen. En daarom gaan wij nu terug naar die drie teksten over de leiders in de gemeente.

De Hebreëënbrieffschrijver spreekt over *leiders*. Mensen die de leiding nemen, die de gemeente voorgaan. Dat moeten wij even goed bekijken, want het gaat dus niet om mensen die alleen maar faciliteren wat de gemeente wil, de gemeente stimuleren, het naar de zin maken, ruimte maken voor initiatieven... dat hoort er allemaal bij, allemaal belangrijk..., maar dat is niet de kern van leiderschap. Leiders gaan de gemeente voor.

Onze ambten zijn waarschijnlijk wat anders ingevuld dan toen in die eerste gemeenten, maar de overeenkomst was dat zowel toen als nu er mensen vanuit de gemeente als leiders worden aangesteld. En leiders zijn geen mensen die gewoon wat extra taken krijgen, faciliteren, wat helpen en zich net wat meer verantwoordelijk voelen dan gemiddeld..., leiders zijn mensen die een gemeente leiden. Dat is dus nogal een verantwoordelijkheid....

Laten wij eerst even verder kijken: waarom worden er eigenlijk gewoon uit de gemeenteleden leiders aangesteld? Dat is bedrijfsmatig gezien toch niet heel slim? Waarom niet eerst een selectieprocedure, een sollicitatieronde, een psychologische test en een proeftijd van een half jaar? Calvijn die schreef een paar eeuwen geleden ook al: waarom laat God nu Zijn zaak eigenlijk niet door engelen, maar door heel gewone mensen leiden?

Ik denk hè, omdat God heel zeker van Zijn zaak is. Want de Kerk dat is Zijn werk. Niet mensen moeten krijgen hier de eer omdat zij zo geweldig de gemeente hebben opgebouwd, maar alle eer is aan de HEER. We kennen daarom ook niet een 'hoofd diaconie' en een 'hoofd financiën' en een 'hoofd geestelijke zaken' in de gemeente. Er is maar één hoofd van de gemeente... en dat is het Hoofd met een hoofdletter, Christus Jezus. Wij zijn afhankelijk van Zijn genade, van Zijn liefde, van Zijn werk... van Zijn Geest. Deze HEER zal door Zijn Geest de Gemeente leiden. En daarom kunnen ook heel gewone mensen tot leiders worden geroepen. Wij leven als gemeente dankzij het werk van Gods Geest. De Geest van Christus. Daar moeten wij op vertrouwen. Niet teveel naar onze mannen en vrouwen, onze eigen capaciteiten en successen en onmogelijkheden kijken. De Gemeente heeft haar bestaan te danken aan haar HEER. En daar herinnert ons zo'n bevestigingsdienst aan, wanneer heel gewone mensen worden geroepen tot het ambt in Christus' gemeente. Alles verwijst naar Hem, naar Christus, onze Redder en HEER.

Ik denk dat er ook nog een andere reden is waarom gewone gemeenteleden door God tot leiders van de gemeente worden aangesteld. Het heeft niet alleen te maken met de kracht van Gods Geest, waar de gemeente haar bestaan en voortbestaan aan te danken heeft. Het leert ons om een kring van discipelen te zijn, waarin niet wordt gevraagd 'wie is de meeste?' Of in geval van conflicten: 'wie zal ik de oren moeten wassen?' Nee, door eenvoudige gemeenteleden tot leiders over de gemeente aan te stellen, leer je als gemeenteleden een eenvoudig dienaar te zijn... en elkaars voeten te wassen. Wat bedoel ik?

Nu, stel dat er een ambtsdrager bij u op huisbezoek komt, die naar uw relatie met God vraagt en al gaande het gesprek zich afvraagt of het niet belangrijk is om daarvoor wat vaker in de kerk te komen, of meer ruimte voor God in je drukke leven in te bouwen... Dan kan je hem of haar vriendelijk doch duidelijk maken dat hij of zij zich niet met jouw privéleven moet bemoeien. Maar je kunt ook bedenken dat deze heel gewone man of vrouw een geroepen en gezonden knechtje van de HEERE is en je iets heeft te zeggen. Voelt u hem aan? Wat zegt mijn primaire reactie over mijn 'eigen ik'? Ben ik daar al van bevrijd op de weg van Christus aan? ... Natuurlijk: ouderlingen moeten niet zomaar van alles menen te moeten zeggen. Luisteren, betrokken zijn, biddend het gesprek ingaan, iets vragenderwijs aan de orde stellen i.p.v. even je ongezouten mening geven..., dat zijn allemaal dingen die wij als kerkenraad met elkaar proberen te leren tijdens onze bezinningsmomenten en consistorievergaderingen. Maar de kerkenraadsleden dragen een verantwoordelijkheid. Niet omdat wij die aan kunnen. Maar omdat Christus die aan heel gewone gemeenteleden heeft gegeven: *17Gehoorzaam uw leiders en schik u naar hen, want zij waken over uw leven en zullen daarvan ook rekenschap moeten afleggen.*

Zij waken over uw leven... Dat is een beeld uit de herderswereld: herders die waken over hun kudde. Herders, die wakker moeten blijven. Die moeten roepen. Die terug moeten drijven. Die niet uit het oog moeten verliezen. Die verantwoordelijk zijn voor het leven van de kudde. Vandaag worden drie verschillende herders aangesteld. De een draagt straks zorg voor het diaconale werk: het dienstbaar zijn aan elkaar en aan de mensen om ons heen. Zoals de Hebreënbrieffschrijver het noemde: de liefdadigheid en onderlinge solidariteit. De ander wordt aangesteld voor de

specifiek de missionaire opdracht van onze gemeente. Zoals de Hebreënbrieffschrijver het noemde: de gastvrijheid, de zorg voor broeders en zusters die op missie zijn, zodat zij hun missie kunnen vervullen in Schollebaar of daarbuiten. En ook dat wij samen onze missie zullen vervullen om Gods Naam bekend te maken buiten de kerkmuren. En de derde persoon wordt vandaag als ouderling-kerkrentmeester aangesteld voor de financiële zaken van onze gemeente. Nu, ook daar sprak de Hebreënbrieffschrijver over, toen hij ons specifiek waarschuwde voor geldzucht, om juist goede dingen te doen met je geld. Al die aandachtsvelden van de nieuwe ambtsdragers komen wij dus in de P.S.-jes van de Hebreënbrieffschrijver tegen. Zij moeten met de andere kerkenraadsleden onze gemeente voorgaan in het leven als gemeente van Christus. Zij zijn de spieren die in samenwerking met de andere ledematen het lichaam in beweging houden en zich op het hoofd zullen richten. Maar dat is dus best een heel grote verantwoordelijkheid...: *zij waken over uw leven en zullen daarvan ook rekenschap moeten afleggen.*

Nee, je draagt niet de eindverantwoordelijkheid voor alle gemeenteleden. Mensen maken hun eigen keuzen en daar moeten zij zelf rekenschap van afleggen. Je moet ook leren loslaten, nu dat weten jullie allemaal wel als zijnde ouders. Maar de HEERE vraagt wel van de ambtsdragers rekenschap of *zij verantwoordelijkheid hebben genomen*. Of zij Zijn gemeente zijn voorgegaan. Hebben gewaarschuwd, indien nodig. Samen hebben gezocht naar wat de weg van de Heere Jezus is met Zijn gemeente. Je hoeft niet de eindverantwoordelijkheid te dragen voor de gemeenteleden. En je hoeft ook niet bang te zijn dat de gemeente van jouw inzet en capaciteiten afhankelijk is. Nee, de Geest van Christus, Die houdt het Lichaam levend. Maar tussen het Hoofd en al die ledematen in, hebben die spieren wel een heel verantwoordelijke taak.

Blijf daarom heel dicht bij de woorden van God. Je eerste taak is niet vergaderen, organiseren, of mensen bezoeken. Je eerste taak is luisteren naar de Bijbel. Daaruit lezen. Daaruit leven. Want daar komt je vrijmoedigheid vandaan om te spreken, te vragen, te stimuleren en te waarschuwen. Daar komt je wijsheid vandaan om te zien waar het op aankomt in zo'n diverse gemeente, waarin van alles en nog wat gebeurt. Daar is je bemoediging te vinden, voor als je taal je veel te groot en te moeilijk lijkt. Daar in de Bijbel mag je de stem van de HEERE horen die ook jou onlangs heeft geroepen en door jou heen wilt spreken.

Die opmerkingen die de Hebreënbrieffschrijver maakt over leiders in de gemeente, daar ben je niet zomaar over uitgedacht. Of nu ja, dat hoop ik eigenlijk niet... Als je straks drie nieuwe ambtsdragers hier ziet staan..., wat doet dat dan met je? Denk je: 'ach, ik houd mijn hart vast...' Of dank je straks mee, omdat de HEERE ook hen wil gebruiken in Zijn dienst? Kijk je verwachtingsvol omhoog naar de HEERE Die Zijn gemeente zal blijven opbouwen? Maak je je klein om je als gemeentelid door anderen in de gemeente te laten leiden?... En wil je samen met hen Christus en de ander dienen, in plaats van op je wenken bediend te worden? Genoeg om nog verder over te denken, als wij straks weer als gemeente verder gaan met een voltallige kerkenraad. Ik sluit nu af met jullie alvast de zegen van God toe te wensen.

Of... om in stijl te blijven toch nog een P.S.:

Gemeente – ik citeer Hebreëën 13, vers 17 - *zorg ervoor dat zij hun taak met vreugde kunnen vervullen, zodat ze geen reden tot klagen hebben: dat zou u zeker niet ten goede komen.*